BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

Mart 2005

BAHARDA YÜKSELEN DİRENİŞ ATEŞİNİ PARTİNİN İSYAN ATEŞİYLE GÜRLEŞTİRELİM BAHARI KIZILLAŞTIRALIM!

Sunu:

İşçi **K**öylü **K**urtuluşu'nun bir özel sayısı ile daha yine birlikteyiz.

Son süreçte gelişen kitle eylemlerini ve bu kitle eylemlerinin genel özelliklerini değerlendirdiğimiz bu sayıda; daha çok, direnme hakkı ve saldırıya cüret etmek üzerinde durduk. Çünkü bugün, düşmanın azgın saldırıları karşısında, direnme hakkını kullanmak; düşmanın eskiyen, çürüyen ve yıkılması gereken bir güç olduğunu bilerek hareket etmek tek devrimci seçenek durumundadır. Devrim için kitlelerin cüret etmelerine önderlik edecek duruşu sağlamak, bunu geliştirmek bir zorunluluktur. Partimiz, tüm güçleriyle bu duruşu yaratmaya adamıştır kendisini.

6 Mart'ta gerçekleşen saldırılar devrimcilere, devrimci eyleme, sisteme maydan okuyan militan duruşa devletin ne kadar tahammül edebildiğini bir kez daha göstermiştir. Onlar bize "devrimci olmayın, sisteme tabi olun, yoksa elimde ne varsa onunla saldırırım" demeye yeltendiler: Emekçi Kadınlar Günü düzene meydan okuyan, boyun eğmeyen, kadınların ve omuzdaşlarının kutlamasına dönüşmesin istiyorlar; istiyorlar ki bu etkinlik sınıf farkı gözetmeksizin tüm kadınların eğlence günü olsun.

Hayır! Emekçi Kadınlar Günü, her şeyden önce, direnme ve düşmanı alt etmeye cüret etme günüdür. Ezilenlerin hak talebinde bulundukları, almak için mücadele ettikleri ve nihayetinde kazandıkları bir gündür. Emekçi Kadınlar Günü öncelikle kadın işçi ve köylülerin ve devamında, ancak işçi sınıfının önderliğinde, cinsiyet baskısına maruz kalan ve toplumun gerisine itilen diğer tüm emekçi kadınların günüdür. Bir eğlence günü değildir; nitekim öyle olmadığı da görüldü.

İşçiler ve diğer tüm emekçiler...

Zulme isyanımız Demirci Kawa'dan bu yana yenilgilerle, yengilerde sürdü. Ne 6 Mart saldırıları ne de önümüzdeki günlerde gerçekleşebilir olan saldırılar bizleri yolumuzdan alıkoyamaz. Biz gelişen, büyüyen, yeni gücün saflarında savaştığımızı bilerek hareket ediyoruz. Partimizin 24 Nisan 1972'de kurulmasıyla sırtımızdaki kirli gömleğin atılıdığını da ilan eden önderimiz İbrahim Kaypakkaya bu gücü bize berrak bir şekilde tanıttı: Bugün bizler Marksizm-Leninizm-Maoizm önderliğinde Halk Savaşının bize öğrettiği yolda yürümeye devam ediyoruz. Kazanacak olanın kitlelerin yenilmez gücü olduğunu biliyoruz. Yaslandığımız güç budur.

İKK senin kurtuluşun için vardır; oku ve okut... □

Halk Savaşı Güzergahında
İşçi Köylü Kurtuluşu ile
aydınlanmaya,
Silahlarla İktidara!

İÇİNDEKİLER:

Sunu.....2

Saldırırlara Karşı Direnme Hakkını
1 Mayıs'ta Meydan Okumaya
Dönüştürelim.....3

Newroz'u Bugünün Dehaklarına Karşı
Savaşarak Kutlayalım.....6

Zulme Direnenler Daima Haklıdır.....10

Cüret Et ki
Yürüyüşün Önündeki Engeller
Aşılabilsin.....14

Çalışma Tarzımız ve Kürt Sorunu.....20

SALDIRILARA KARŞI DİRENME HAKKINI 1 MAYIS'TA MEYDAN OKUMAYA DÖNÜŞTÜRELİM

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlamak için, 6 Mart tarihinde Saraçhane'de ve Beyazıt Meydanı'nda toplanan Devrimci güçlere karşı faşist diktatörlüğün estirdiği terörün yankıları, sınırları aşarak uluslararası bir boyut kazandı. Özellikle Avrupa Parlamentosu'nun Türk polisini, kitleye "aşırı ve kaba" şiddet kullandığı için kınaması, devletin mevcut sözcülerinin tepkisiyle karşılandı. Bu sözcülerin karşı-devrimci teröre meşruluk kazandırma çabası, "aşırı ve kaba" şiddeti savunması faşizmin iki yüzlü ve iğrenç yüzünü bir kez daha açığa çıkardı. Açığa çıkan yalnızca faşizmin iğrenç yüzü olmadı, aynı zamanda düşmanın ekonomik ve siyasal çıkarlardan kaynaklı kendi içindeki yaşadığı çelişkilerin sınıf mücadelesinde her zaman **dikkate** alınması gerektiğini de gösterdi. Bu ayrı bir tartışma konusu olduğu için burada üzerinde durmayacağız.

Bu karmaşa, söz düellosu, hiddet gösterileri, alçakça iftiralar arasında gözden kaçırılmaması gereken, **öne** çıkarılarak anlatılması, savunulması gereken şey, baskı, sömürü ve zulme karşı direnmenin bir hak olduğudur. Döne döne altını çizmemiz gerekiyor ki, 8 Mart dolayısıyla 6 Mart tarihinde yaşananlar ezen ve ezilenlerin bir çatışmasıdır; süren sınıf savaşımının Saraçhane ve Beyazıt'ta muharebeye dönüşmesidir. Muharebelerin küçük olması, bu gerçeği ortadan kaldırmıyor.

Emekçi kadınların ve onlara destek olup omuz omuza kutlamada yer alanların direnme hakkını "provokasyon" olarak değerlendiren Tayip Erdoğan ve hükümet sözcüsü Cemil Çiçek'in saldırgan ve şuursuzca açıklamaları, efendilerine bağlılıklarının, mensup oldukları sınıfın çıkarlarını koruyup savunmalarının özlü bir ifadesidir. Yaşananları, herkes mensubu olduğu sınıfın penceresinden bakarak değerlendiriyor. Kendinde saldırma, sindirme hakkını görenlerin direnme hakkını hoşnutlukla karşılaması elbetteki beklenemez. Dış baskıların sonucu olarak zorlanırlarsa eğer farklı biçimlerde aynı duruşlarını devam ettirirler. Yani egemenler, baskı ve sindirme politikasına gelen tepkilerden dolayı, bu sefer dillerine "pardon" zırvalığını takarak pervasızlıklarına devam edeceklerdir, ediyorlar da. Eli kanlı katillerini, eylem halindeki kitleye saldırmak üzere, elindeki copu nereye ve nasıl vuracağı konusunda köpek gibi eğitilmiş, sürü psikolojisi ile hareket eden polislerini "duygusal" davranmakla "eleştiren" başbakan, burjuva medyasını da yaşanan vahşet tablosunu "Avrupa'ya servis yapmak"la suçladı. Tayyip Erdoğan'ın seçme söylemleri kimliğini ve tabi ki devletin de kimliğini açıklar, gösterir niteliktedir.

Ve elbetteki sınıf bilinçli proletarya da soruna kendi penceresinden bakacaktır. Partimiz TKP/ML sömürüye ve zulme karşı direnmenin bir hak olduğunu ve Beyazıt meydanı'nda Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamasındaki direnişin bu hakkın somut bir ifadesi olduğunu haykırmaktadır. Çünkü, **direnme gücüne sahip olamayanlar zulüm ve zorbalığın altında yaşamaya mahkumdurlar**. Tarih, suskunluğun değil, ezilenlerin direnişinin ürünüdür. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin hükümetteki temsilcisi Erdoğan'ın direnenlere pervasızca saldırması, devrimcilerin, ezilenlerin direnme hakkına duyduğu öfkedir, kindir. Çünkü, efendiler uysal, köle bir halk istiyor. Çünkü efendiler, emekçilerin kendilerini ifade etme haklarının sınırlarını belirlemenin kendi tasarruflarında

olduğunu düşünüyorlar. Bu nedenle başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini kolluk güçlerini "tahrik etme", "provoke etme" eylemi olarak değerlendiriyorlar.

İşte faşizmin demokrasi ve özgürlük anlayışı bu. İşte faşizmin emekçilerin düşüncelerini ifade etme, propaganda haklarını kullanma, örgütlenme özgürlüklerinden söz etmelerine yanıtı bu. Saraçhane ve Beyazıt Meydanı'nda yaşananlar da bunun ne ilk ne de son örnekleri olacaktır.

Elbetteki bizlerin meselesi bu değildir. Bizler için gerçek sorun bunlar karşısındaki duruşumuzdur: **bu saldırılara karşı, başta biz komünistler olmak üzere tüm devrimcilerin ve ileri kitlelerin meşru direnme hakkını kullanmakta göstereceği çaba ve direnişi saldırıya dönüştürmekte göstereceğimiz cüret ve cesarettir.** Sayısal ve kitlesel azlığımız bunu değiştirmiyor. Çünkü, haklı ve meşruyuz. Yeni ve gelişmekte olan güçleri temsil ediyoruz. Ve temsil ettiğimiz sınıfın gücüne güveniyoruz. Bizi güçlü kılan, sınıfa ve kitlelere duyduğumuz güvendir. Saraçhane ve Beyazıt Meydanı'nda on binler yoktu. Ama on binlerin, yüz binlerin haklılığını ve öfkesini dile getiren, onların harekete geçmesine önayak olmakta ısrar eden öncü ve militan bir duruş vardı. İşte saldırı da bu duruşaydı. Bu duruşun ileri kitleler üzerinde yaratacağı etkiyeydi. Açık olan şu ki, egemenler bu tür saldırılarla demokratik hak ve özgürlüklerini kullanmaya çalışan tüm emekçilere gözdağı vermeye çalışıyor. Bu gerçeği görmeliyiz.

Elbette ki bu gerçekleri görmek kendi başına bir şey ifade etmez. Esas mesele, bu gerçeklerin, içinden geçtiğimiz süreçle bağını doğru bir tarzda kurarak ona uygun bir pratik sergilemektir. Ne yazık ki, son 8 Mart **Dünya Emekçi Kadınlar Günü** kutlamalarında da görüldüğü gibi saldırılara hedef olanlar güçlerini birleştirerek güçlü bir direniş mevzisi yaratma yerine, yine çeşitli kaygılardan hareketle parçalı duruşlar sergilemeye devam ettiler. Bu parçalı duruşların hem düşmanın daha da pervasızlaşmasına zemin olduğunu ve hem de devrimci ve komünist güçlerin kitleler içinde bir çekim merkezi olma pratiğini olumsuz yönde etkilediğini görmemiz gerekir. Bunu göremeyenler, buna kulağını tıkayarak eylem birliğinden, "birlik" kültüründen söz edenler ikna edici ve inandırıcı olamazlar.

Partimizin bu konudaki anlayışı çok açık ve nettir. Ve her partili militan Mart, Nisan ve Mayıs aylarındaki pratik etkinliklerde bu ilkeli birlik kültürüne **uygun** davranmaya devam etmek zorundadır. Özellikle kapitalist-emperyalist sistemin başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere karşı çok yönlü ve kapsamlı saldırılar yürüttüğü böylesi bir dönemde; işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta özelleştirmeye, örgütsüzleştirmeye, emperyalist işgale ve haksız savaşlara karşı **en geniş ve ileri birlikler** yaratarak alanlarda haykırmak bir görevdir. 1 Mayıs işçi bayramını özüne

uygun olarak kutlamak da budur. Faşizmin saldırılarına karşı güçlü bir yanıt olmanın yolu buradan geçiyor. Bu anlamıyla 6 Mart'taki duruşu, duruşları **doğru** bir tarzda sorgulayarak, ortaya devrimci sonuçlar çıkarmak ve 1 Mayıs'ta alanlarda ona **uygun** davranmak tüm devrimci güçlerin önünde görev olarak durmaktadır.

Önümüzdeki günler çok şeye gebedir. İşçi sınıfının bir sınıf olarak kutladığı 1 Mayıs günü için harcayacağımız emek hangi sınıf adına ve ne için savaştığımız hakkında bize eğitici, öğretici dersler sunmaya devam edecektir. 1 Mayıslara bu bakış açısıyla hazırlanmalıyız. Tüm dünyada işçiler ve işçi sınıfının yanında yer alan diğer emekçi sınıf ve tabakalar 1 Mayıs'ta bir araya gelecekler ve sömürü dünyasına karşı seslerini birleştirecekler. Kapitalizmin, emperyalizmin ve diğer tüm sömürü sistemlerinin karşısında bir güç olduklarını haykıracaklar. Yani 1 Mayıs, enternasyonalizmi kendi içinde taşımaktadır. 1 Mayıs için atacağımız her adım kesinlikle ve sadece dünya işçi sınıfının bir parçasının ülkemizdeki adımıdır.

Tüm dünyada özelleştirmeler gerçekleşti ve gerçekleşmeye devam ediyor. Dünyanın hiçbir yerinde bu politika işçi sınıfının çıkarına sonuçlar doğurmadı. Hemen her ülkede bunun sonucu işsizlik, yoksulluk oldu. Dünyanın hemen her yerinde sosyal haklar gaspedilmiştir ve edilmeye devam etmektedir. Dünyanın yine hiçbir yerinde işçiler ve diğer ezilen sınıf ve tabakalar bundan hoşnut olmadılar, tepkilerini çeşitli eylemlerle gösterdiler. Şimdiki 1 Mayıs, saldırıların artarak devam ettiği, yaşama koşullarının daha da kötüleştiği koşullarda gerçekleşecektir. Bizlerin dünya işçi sınıfına, 1 Mayıs kutlamalarına Türkiye'den bir parça olarak katkıda bulunduğumuzu asla unutmayalım. Gücümüzü parçalamak isteyenlere bu fırsatı vermeyelim. Militan bir duruşla, burjuva dünyaya başkaldırı bilinciyle, dünyanın her yerindeki sömürü ve talana karşı durarak, ezilen ulusların mücadelesine, işgal altındaki topraklarda yükselen direnişe destek sunarak 1 Mayıs'a hazırlanalım. Tüm dünya işçi sınıfının bayramını kutlamaya hazırlanalım.

Partimizin tüm militanları gerek ülkede ve gerekse de diğer halklarla birlikte yaşadığı dış ülkelerde büyük bir birlik anlayışı ve enternasyonal sorumlulukla 1 Mayıs kutlamalarına hazırlanmalıdırlar. Birlik ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, emperyalistlerin saldırılarına karşı **birlik** ve **dayanışma** perspektifine uygun olarak kutlanmalıdır. Birlikte sloganlar haykırmak, ortak imzalı pankartlar taşıyıp bildiriler dağıtmak, güçsüzlüğün değil birlik ve dayanışma kültürüne uygun olarak hareket etmenin ifadesidir. Söylem ile eylemin uyumudur.

Tüm yetersizliklere rağmen partimiz bu konuda esas olarak olumlu bir geleneğe sahiptir. Bu olumlu duruşu ve şekillenişi daha da geliştirip büyütmek, elbetteki sınıf mücadelesinden, pratikten bağımsız olamaz. Dolayısıyla bu yönlü yaşanan her eylemlilik sonrasında pratiğimizi objektif bir değerlendirmeye tabi tutarak, yetersizliklerimizi ve eksikliklerimizi giderme konusunda cesaretli ve özeleştirel davranmasını bilmeliyiz. Yine dostlarımızın yanlışlarını **yapıcı** bir tarzda eleştirmeliyiz. Hataları düzeltmenin, birlikte yürüme zemininin yaratılmasının yolu bu yönlü izlenecek pratiklerden geçer. Unutulmamalıdır ki, kavga dostluğunda ilkeli duruş ve samimiyet her partili militanın vazgeçilmez görevidir.□

İşçi Köylü Kurtuluşu'nu HABERLERİNLE DESTEKLE!

NEWROZ'U BUGÜNÜN DEHAKLARINA KARŞI SAVAŞARAK KUTLAYALIM

Mart ayı doğanın bin bir renginin cümbüşünü, hareketin sonsuz devinimini insanoğlunun gözlerine sunuyor. Gözlerimizin önünde doğa ayaklanıyor… Mart ayı biz devrimcilere ezilenlerin şanlı kavgalarını hatırlatıyor. Çok eski zamanlardan bugüne taşınan, değerinden hiçbir şey kaybetmeyen, her yıl yeni kavgalarla geleceğe akan Demirci Kawa'nın Zorba Kral Dehak'a karşı isyanını, Kawa'nın örsünden çakan kıvılcımın halkın öfkesini tutuşturmasını, baharda coşan ırmaklar gibi bu öfkenin önüne gelen her seti aşmasını ve zorba Dehak'ın tahtından düşmesini, mazlumların bunu bayrama dönüştürmesini, Newroz'u muştuluyor Mart ayı. Dehak'ın alt edilişi ile gün yeni bir güne evriliyor; 21 Mart Newroz'dur; Newroz mazlumların zafer bayramıdır, yenigündür.

Mitolojiye göre asırlar önce İran Kürdistanı'nın güneyinde Dehak adında bir kral varmış. Zalimliğiyle tanınan, amansız bir hastalığa yakalanıp bu hastalıktan kurtulmak için çocuk beyni ile beslenen bu zorba kral, demirci ustası Kawa tarafından başı balyozla ezilerek sarayında öldürülmüş. Dehak'ın zulmüne uğrayan halk kralın ölmesini dağ başlarında ateşler yakarak, yeni günü de Newroz ilan ederek kutlamış.

O günden bugüne genelde Ortadoğu halkları ve özelde de Kürt halkı 21 Mart'ı "Newroz bayramı" olarak kutlamaktadır. Newroz baskıya, zulme başkaldırının simgesidir bu topraklarda. Aradan asırlar geçti, krallar yerini imparatorlara, imparatorlar yerini diktatörlere bıraktı; zalimler kılık değiştirdi. Ama bu bölge halkları zalimlerin zulmüne uğramaya devam ediyor. Nitekim daha yakın zamanda, 16-17 Mart 1988 tarihinde Halepçe günümüz Dehaklarından Saddam diktatörü tarafından bir ölüler kentine çevrildi. Bugün ise çağın "modern Dehak"larının talimatlarıyla Irak kentleri bombalanmakta, çocuklar, kadınlar, erkekler katledilmektedir. Zalimler zulümlerini daha öldürücü ve katliamcı silahlarla sürdürmeye devam ediyorlar. Tüm Ortadoğu ülkelerinde gerici sınıflar iktidarda ve halklar yıllardır zulüm altında, esaret içinde yaşamaktadır. Emperyalist devletlerin beslemesi olan, onların desteğiyle ayakta duran bu iktidarların bazılarının bugün Amerika Birleşik Devletleri'nin hedefi haline gelmesi, sadece bölgede egemenlik kurmak, dünya üzerindeki hegemonyalarını sürdürmek isteyen emperyal güçlerin kendi aralarındaki dalaşın ve gelecekteki halk ayaklanmalarının önünün kesilmesi amacının ürünüdür. Ne demokrasi, ne bağımsızlık ne de özgürlük emperyalist devletlerin amacıdır; emperyalizm tüm bunların en amansız düşmanıdır… Bunu bütün tarih boyunca yaşadık, iktidarlarda olanlar zalimlerin türlü biçimlerinden başka bir şey değildir, zulüm de, esarette her gün sonu yaklaşmakla birlikte sürmektedir.

Ama süren yalnız zalimlerin zulmü değil, zulme karşı ezilen halkların direnişi de sürüyor. Tarih, zalimlerin zulmüne karşı bilimsel sosyalizm perspektifine uygun olarak direnen ve savaşan yeni çağdaş hareketlere ve önderliklere tanıklık yaptı, yapmaya devam ediyor. Bugün zulme karşı isyanı simgeleyen Newroz bayramını kutlarken yüzümüzü direniş geleneğine sahip bu topraklara çevirmenin tek doğru yol olduğunu düşünüyoruz.

Kürtler açısından son on yıllar çok önemli gelişmelere tanık oldu. Bu gelişmeler emperyalistlerin Irak Kürdistanı'ındaki

Kürt beylerini yanlarına alarak, onları bölgenin önde gelen işbirlikçileri olarak konumlandırmalarına kadar vardı. Kürtlerin milliyetçi karakterli direniş hattı ise uzun bir zamandır yenilgi sürecini yaşamaktadır. Bu hattı uzun bir zaman gerilla savaşı ile taşımış olan PKK hareketi bugün teslimiyetçi bir hatta durmakta, burada da emperyalistlerden umduğu desteği sağlayamamaktadır. Kürtler için Newroz'un anlamı bu coşkun günü baskılara, yasaklara rağmen bir bayram olarak kutlamış olmaları gerçeğinde gizlidir. Kimse yasaklara rağmen kutlanan bir bayramın o bayramı kutlayanlar için değerini ölçemez; kimsenin bu değeri aşağılamaya hakkı yoktur. Türkiye'de bu kutlamalar son yıllara kadar yasaklı halde gerçekleşti; son yıllarda ise faşist zorbalar "ortak kutlama"yı icat ettiler. Bizler, özellikle de böylesi koşullarda Newroz hakkında değerlendirme yaparken ezenlerle ezilenlerin savaşına nasıl anlam katacağımızı belirlemenin daha da gerekli olduğunu düşünüyoruz. Tabii ki, bu değerlendirmeyi Newroz'un başkaldırı ve direniş geleneğine uygun olarak yapacağız.

Newroz kimlerin bayramıdır? Bölgedeki her sınıftan, her zümreden tüm insanların mı? Bugünün Dehakları için Newroz bir bayram olabilir mi? Mazlum halklara yağdırılan bombaların sorumluları, katliamlara sessini çıkartmayanlar Newroz'u kutlayabilir mi? Bunların Newroz'u Kawa'nın örsünden çakan kıvılcımın ateşlediği, dağ başlarında yanan büyük öfke ateşine benzeyebilir mi? Dehak kendi sonu ilan edilen isyanı kutlayabilir mi? Kısacası; zalimlerin zulmüne başkaldırı olan Newroz'u zalimlere suç ortaklığı yapanların kutlama hakları var mıdır? Bizce olmamalıdır. Newroz içi boşaltılarak kutlanamaz. Dolayısıyla bugün bölge halkları için Newroz'u kutlamanın anlamı, her türlü işgale, her ulustan zalime karşı, tüm ezilen halkların birliğini ve kardeşliğini savunmaktır. Yalnız savunmak değil bu uğurda birlikte savaşmaktır. Çünkü, emperyalistleri ve işbirlikçilerini hedeflemeyen hiçbir hareket baskıdan, sömürüden ve zulümden kurtulamaz. Çağdaş bir Kawa bilinci bunu gerektirir. Kürt halkı da kurtuluşunu burada aramalıdır.

Newroz Geleneğini Güncelleştirelim

Newroz geleneğini güncelleştirmenin yolu devrimci bir bakış açısıyla Irak işgalini, işgale karşı yürütülen direnişi ve bu direniş karşısında özellikle Kürt önderliklerinin takındığı olumsuz tutumun gelecekte bölge halkları için yol açacağı tehlikeleri sorgulamaktan, doğru çözüm önerileri sunmaktan, bu uğurda mücadele etmekten geçer. Amacımız Newroz gününü bu açıdan kavramak ve kutlamalara bu yaklaşımla katılmayı sağlamaktır. Mümkün olduğu kadar bunu yapmaya çalışacağız. Esas olarak da Kürt önderliklerin emperyalist işgalcilerle olan ilişkisi üzerinde duracağız.

Kürtlerin dört ayrı parçada dört ayrı şekilleniş içinde olması, dört ayrı pazarın bir parçası haline gelmesi, her dört parçada ulusal nitelikli topluluklar olarak var olması Kürt ulusal sorununun çözümünü her dört parçadaki proleter hareketlerin önüne görev olarak bırakmıştır. Partimiz TKP/ML Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı her dönem savundu ve savunmaya da devam edecektir. Dolayısıyla Türkiye'deki parçasında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı partimiz TKP/ML'nin programında esaslı bir yere sahiptir. Ama bu savunumuz bu hakkın yanlış kullanılmasının eleştirilmeyeceği veya hangi yönde karar alınırsa alınsın,

ayrılma ya da ayrılmamaya her koşulda destek sunulacağı anlamına gelmez. Yine partimizin Türkiye'deki ulusal sorun hakkındaki görüşleri, aynı nitelikte olmaları nedeniyle diğer parçalar için de geçerlidir. Partimiz sadece Türkiye'de değil, diğer parçalarda da Kürtlerin emperyalist politikaların uzantıları haline gelmelerine, "çözümü" bölge halklarına ihanet etmede aramalarına, halkın birliğine karşıt olmalarına, milliyetçi politikalar

izlemelerine karşı çıkar. Çalışmalarında bu yöne özel önem gösterir. Komünistler her ulusal hareketi, her koşulda desteklemezler. Desteğin boyutunu belirleyecek olan, harekete yön veren anlayışın emperyalizme ve gericiliğe ne ölçüde darbe vurduğudur. Diğer bir anlatımla eğer harekete önderlik eden sınıflar emperyalizme ve gericiliğe darbe vurmaktan çok, onların güçlenmesine ve diğer ezilen halklar üzerinde baskı ve zulüm uygulamasına hizmet ediyorsa, hareket desteklenmez.

Burada dikkat edilmesi gereken en önemli nokta, harekete yön veren sınıfların işbirlikçi politikalarıyla, o ulusun haklı ve meşru olan ulusal demokratik taleplerinin desteklenmesinin birbirine karıştırılmaması gerçeğidir. Sınıf bilinçli proletarya işbirlikçi politikalara destek sunmazken, Kürt ulusunun ulusal demokratik taleplerini her koşulda savunur ve bu uğurda yürütülen mücadelelerle destek sunar. Bu proleter bir hareket olmanın gereğidir.

Bugün, Irak Kürdistanı'nda Talabani ve Barzani'nin önderlik ettiği hareketleri de bu bakış açısıyla değerlendirdiğimizde karşımızda emperyalist işgalcilerle işbirliği yapan, işgalcilerin kanlı kolları arasında "demokrasi", "bağımsızlık" nutukları atan köle ruhlu önderlikler görüyoruz. Engels "her türlü sağlam ve özgür gelişmenin temel koşulu ulusal kölelikten kurtuluştur" diyordu. Peki emperyalist işgalcilerle işbirliği yaparak ulusal kölelikten kurtulabilinir mi? Elbette ki hayır. Tam aksine, sürdürülen kölelik ilişkisine yeni ve yanıltıcı bir biçim verilir. Bugün ABD emperyalistleri Kürtlere yeni bir bağımlılık ilişkisi dayatmakta ve bunu işbirlikçi Kürt önderleriyle gerçekleştirmektedir. Yani ABD işbirlikçi önderlikler vasıtasıyla Kürt

halkını bölgedeki emperyalist çıkarlarını korumanın bir sac ayağı, Kürt topraklarını da askeri bir üs haline getirmeyi hedefliyor. Uzun vadede bu ilişkinin başta Kürt halkı olmak üzere diğer bölge halklarına vereceği zararı görmek için derin bir sorgulamaya gerek duymadan, sadece tarihsel bilgilerimize baş vurmak yeterlidir. Orada emperyalistlerin ipiyle kuyuya inen tüm hareketlerin kuyunun dibinde mahsur kaldıkları gerçeğini göreceğiz. Tarih bunu hep böyle yazdı ve yazmaya da devam edecektir.

Ve tüm bu tarihi tecrübelerden ortaya çıkarmamız gereken en önemli sonuç: Bugün Newroz'u, özüne uygun kutlamak emperyalist işgale, her türlü kölelik ilişkisine hayır demektir. İşgalcilere karşı Kawa'nın isyan ruhunu kuşanmayanlar, Newroz'u, sadece içini boşaltarak, onu gerçekliğinden kopartarak kutlayabilirler. Tarih ezilen halklara, uluslara zalim Dehak'ın ardıllarına suç ortaklığı yapmayı değil, Kawa'nın çağdaş yoldaşları olmayı, zalimlerin zulmüne karşı sonuna kadar savaşmayı emrediyor. Bu emre uymayanlar, geleceklerini dış güçlerde, uluslararası dengelerde arayanlar asla özgür olmayı başaramazlar. Tarihi direnişler tarihi olan ve bu uğurda çok ağır bedeller ödemesine rağmen, özgür ve bağımsız olmayı başaramayan Kürt halkının en büyük şanssızlığı proleter bir önderliğe kavuşamamasıdır. Kurtuluşu için, diğer ezilen halklarla örgütsel birlik dahil her türlü birliği yaratma başarısını gösterememesidir. Şu açık ki; demokrasi ve bağımsızlık her şeyden önce özgür düşünme ve düşüneni pratikle bütünleştirme eylemidir. Özgür ve bağımsız düşünmeyi bir yaşam tarzı haline getiremeyenler, kölelik ilişkilerine son vermeyi başaramazlar. Ve çağımızda her türlü kölelik ilişkisine son verecek, özgür bir gelişmenin yolunu açacak olan sadece proletaryadır. Proletarya önderlikli olmayan hiçbir hareket, ezilen halklar ve uluslar için özgür bir gelecek yaratamaz. □

EYLEMLERİMİZ DEVRİM ÇAĞRISIDIR!

TKP/ML militanları, **2 Şubat**'ta, İstanbul, Gazi mahallesinde Parti ve Devrim Şehitleri haftası nedeniyle "**Emperyalizme ve Faşist Diktatörlüğe Karşı Direniş Sürüyor, Şehitlerimiz Yaşıyor TKP/ML TİKKO**" yazılı bir pankartı iki yolu birbirine bağlayan merkezi bir köprüye astılar.

Ayrıca, aynı tarihlerde 1 Mayıs mahallesinde "**Devrim ve Komünizm Şehitleri Yaşıyor TİKKO Savaşıyor"** yazılı **"TKP/ML TİKKO"** imzalı pankart TKP/ML militanları tarafından bir binanın kepenklerine asıldı. Eylemi üstlenmek üzere yapılan açıklamada militanlarımız **"şehitlerimiz devrimimizin mihenk taşlarıdır. Onlar devrime uzanan kızıl güzergahta pusulamız, MLM bilimi ile yolumuzu aydınlatan bir fenerdir"…** "33**.** kavga yılında teslimiyetin, tasfiyeciliğin, yılgınlığın, umarsızlığın ve her türden ihanetin bağrına bir hançer gibi saplanmanın, kavgayı yükseltmenin onurunu ve coşkusunu yaşıyoruz. Bizler, TKP/ML TİKKO militanları olarak biliyoruz ki, şehitlerimizi anmak, onların uğruna canlarını tereddütsüzce verdikleri kavgalarını sahiplenmek, savaşı yükseltmektir. Bugün şehitlerimizi savaşarak anıyoruz, anarak savaşıyoruz. Ant olsun ki dökülen her damla kanın hesabını soracağız. Ant olsun ki hiçbir halk düşmanı cezasız kalmayacak" mesajını halkımıza ve düşmana verdiler.

8 Şubat'ta da İstanbul, Sarıgazi merkezde "**Devrim ve Komünizm Şehitleri yaşıyor TİKKO savaşıyor. TKP/ML TİKKO**" yazılı pankartı Atatürk büstüne asan TKP/ML militanları parti ve devrim şehitlerini bu eylemle andılar. □

ZULME DİRENENLER DAİMA HAKLIDIR

İlkel komünal toplumdan bu yana tüm insanlık tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir. Bu kesintisiz mücadele insanlığın gelişiminin hem nedeni hem de sonucu ola gelmiştir. İnsanlık tarihindeki tüm ileri hamleler önceden tayin edilmiş ya da üstün ideolojilerin, kahramanların, dehaların belirlediği gelişmeler olarak değil sınıf mücadelesinden doğmuşlardır. Her dönemin bir başlangıcı, gelişimi ve sonu vardır. İnsanlığın geçirdiği bütün dönemler salt kendiliğinden, devrimler olmaksızın yok olmamıştır; aksine her dönem sınıflar mücadelesinin doruk noktalara eriştiği anlarla son bulmuştur; devrimlerle… Her dönemin sonu sınıflar arasında keskin mücadelelere tanık olmuştur; hiçbir zaman bir dönemin kendiliğinden, değişim isteyenlerle istemeyenler arasındaki son derece şiddetli kavgalar olmaksızın değiştiğine tanık olunmadı; sınıfların varlığı ile tezat olan bu biçimdeki değişim beklentileri kanlı büyük savaşların içinde ezilip kayboldu. Tarihi yazanlar sadece bu tarihsel dönüşümlerde ileri hamlelerin içinde yer alanlar oldular. Ezilenler her dönemin sonunda yaşama zorunluluğu ile artık yaşanamaz hale gelmiş koşulları değiştirmek için ayağa kalkmışlardır. Elbette her dönem onlara yol gösterenler oldu, elbette bu yol göstericilerin tarihsel rolü tarihe kaydedilmiştir. Ancak kesin olan bir şey varsa o da sınıflar mücadelesinin her zaman ileriye doğru atılan adımların, büyük hamlelerin, devrimlerin nesnel koşulu olmasıdır. Her zaman bunun bilincinde olmak, her zaman sınıflar mücadelesinin seyrini anlamak ve buna uygun bir rota izlemek binlerce yılın biz komünistlere bıraktığı çok değerli bir mirastır.

İnsanoğlunun tarihteki bu uzun yürüyüşü inişli-çıkışlı bir hat izlese de hep ileriye doğru olmuştur. Her dönem ileri ve geri duruşları, yenilgi ve zaferleri içermektedir. İleriye doğru her akışın temelinde büyük emekler vardır. Köleci imparatorlukların, feodal aristokratların tarihin çöplüğüne gömülmesi yoğun emeklerin ve kuşkusuz ki bu emeğin ürünü olan bilincin iradi eylemlerinin sonucudur.

Elbette her tarihi süreçte ezilenlerin sahip olduğu bilinç düzeyi farklıdır. Diğer bir ifadeyle sınıf mücadelesi sonucu ilerleyen tarihin çarkı, ezilenlerin bilinç düzeyinin daha da gelişmesine yol açmıştır. Düşününce herkes çok iyi anlar ki ezilenlerin birkaç yüzyıl önce sahip oldukları bilinç düzeyi ile bugün sahip oldukları bilinç düzeyi arasında fark vardır. İlerleyen ve gelişen bilinç kendiliğinden hareket yerine daha organizeli ve örgütlü bir mücadele perspektifini beraberinde getirmiştir. Bilimsel sosyalizm ve siyasal iktidar mücadelesinde işçi sınıfı partisinin zorunluluğu da bu tarihi gelişmelerin ürünüdür.

Sınıflar mücadelesinin sürekliliği ve tarihteki rolü biz komünistlerin kavgasında bu derecede önemli bir yere sahiptir. Burjuvalar, egemen zorbalar, satılmış kalemşorlar, asalak basın ve tüm eskimiş düzen savunucuları sınıflar mücadelesine lanet okumaktalar; hatta bir dönem sınıflar mücadelesinin bittiğini dahi iddia edenler oldu. Amaçları işçilerin, köylülerin sömürü düzeninden başka bir düzen istemelerini engellemek; sömürüsüz ve zulmün olmadığı bir düzen için savaşanları ezilenlerin gözünde amaçsız insanlar haline dönüştürmekti. Bu yalan da diğer tüm yalanlar gibi gerçekler karşısında eridi, yok oldu. Her düzenbazlık, sahtekarlık gibi burjuva pisliklerin de sonu sadece yıkım olmakta. Sınıf mücadelesi keskinleşerek devam ediyor. Burjuva düzenlerin en güçlü olduğu yerlerde dahi; Amerika Birleşik Devletleri'nde, Avrupa ülkelerinde, Japonya'da dahi ezilenler eskisi kadar rahat değiller. Emperyalist devletler kendi aralarında Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından bu yana en derin krizleri, anlaşmazlıkları yaşar hale geldiler. Bunların içinde en büyük güce sahip olan ABD, saldırganlığını arttırdı,

bildiğimiz gibi Afganistan'ı, Irak'ı işgal etti. Bu ülkelerde devam eden ve emperyalistleri zora sokan direnişler ezenlerle ezilenler arasındaki mücadelenin farklı biçimlerinden başka bir şey değildir. Emperyalistlerin her alanda (ekonomi, ideoloji, siyaset, kültür) ezilen uluslara karşı geliştirdiği saldırılar bu ulusların karşı direnişini kaçınılmaz bir şekilde tetikliyor. Kuşkusuz bu uluslar kendi içinde işbirlikçi burjuvaları barındırıyor ve bunlar emperyalistlerin birer kolu gibi davranıyorlar; özelleştiriyorlar, sömürüyü arttırıyorlar, işgallere kimi zaman kaynak sağlıyorlar, kimi zaman lojistik destek sunuyorlar, "demokrasi geliyor" diye de alkışlıyorlar... Ama halklar bunlardan hiç hoşnut değil. Özelleştirmelerden, hayat pahalılığından, emperyalist işgallerden hiçbir halk hoşnut değil…

Sınıflar mücadelesinde geldiğimiz nokta esasta son iki sınıfın mücadelesidir: proletarya ve burjuvazi tarihin sınıflı toplumlar döneminin son iki sınıfıdır. Proletarya ezilen son sınıf olarak savaşımını zafere eriştirdiğinde insanlık sınıflara bölünmüş olmaktan kurtulacak. İçinden geçtiğimiz süreç tüm sınıflar mücadelesi tarihinin birikimine, deneyimine sahiptir: belki de bu yüzden en zorlu, en karmaşık ve en çok ileri geri savruluşları da insanlığa yaşatmaktadır. Proletarya kimi halkların kahramanca mücadelesi sonucunda dünyanın çok büyük bir kesiminde zaferler kazandığı, kendi iktidarını kurduğu halde bir süre sonra bunları kaybetti. Sosyalizmin inşasının gerçekleştiği yerlerde burjuvalar sosyalizmi yıktılar ve yerine kendi köhnemiş düzenlerini yeniden kurdular. Sovyetler Birliği'nde, Çin'de proletarya diktatörlükleri burjuvalaşan komünist partilerince burjuva diktatörlüklerine dönüştürüldü. Kapitalist-emperyalizmin ideologları "sınıf mücadelesi bitti" derken proletarya sınıfının kaybettiği iktidarlardan gücünü alıyordu. Sınıf bilinçli proleterler yıllar önce kaybedilen sosyalist kalelerin engin deneyimini de kazanarak bu süreçten çıktılar. Büyük usta Stalin yoldaşın deneyimleri ve Başkan Mao'nun muazzam katkıları ile bu süreci sınıf mücadelesinin sonu olarak değil, aksine "sınıf mücadelesinin sosyalizmde de devam ettiği" bir süreç olarak kavradılar.

Sınıf mücadelesinin sosyalizmde son bulduğu fikrine karşı Marksist-Leninist-Maoistler uzun süre önce silahlandılar: sosyalizmde sınıf savaşımının devam ettiğini; devrimlere komünizme dek devam edilmesi gerektiğini çok önceleri açığa çıkardılar. Sovyetler Birliği'nde Stalin önderliğindeki sosyalist inşa sürecinde, Çin'de Mao Zedung önderliğindeki kültür devrimlerinde komünistler bilinçlerini bir üst seviyeye çıkardılar ve yenilgilere de hazırlanmış bir şekilde sınıf mücadelesinin seyrini büyük ölçüde kavradılar.

Sınıf savaşımının ürünü olan devrimci ve komünist partilerin emperyalizm ve proleter devrimler çağında elde ettikleri zaferlerle kurdukları proletarya diktatörlükleri, süren sınıf mücadelesi sonucunda komünist partisi içindeki yeni burjuvalar tarafından birer birer fethedilse de, bu sınıf savaşımının yok olduğu anlamına gelmez.

Devrimcilerin, özellikle de komünist güçlerin görev ve sorumluluklarının giderek daha da ağırlaştığı, sınıf mücadelesinin keskinleştiği bir süreçten geçiyoruz. Kaybettiğimiz mevzileri yeniden kazanmak için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelede amansız, her türlü anti-MLM anlayışa karşı ideolojik mücadelede tavizsiz olmak zorundayız. Ancak her cephede netlik, her cephede atılganlık, hareketlilik ideolojik-siyasal planda derinleşmemizi, örgütsel anlamda sağlamlaşmamızı, düşman mevzilerine basitten karmaşığa doğru yönelmemizi sağlayabilir.

Açık olan şu ki, ne devrimci durum ne de devrimci mücadele dümdüz bir hat izler. Böylesi bir yaklaşım eşyanın tabiatına

aykırıdır. Gerileme ve yükselme her süreç gibi insanlığın gelişim sürecinde de mutlak bir biçimde vardır. Gerileme dönemlerinde haklılığından ve meşruluğundan kuşkuya düşenler, devrim ve sosyalizm mücadelesine güvenlerini kaybedenler sınıflar mücadelesinin, bu mücadelenin son halkası olarak en devrimci sınıf olan proletaryanın önderliğindeki ezilen kitlelerin yaratıcı gücünün farkında olmayanlardır.

Nitekim, kitlelerin yaratıcılığına, ezilenlerin savaşımına inanmayanlar, yeni bürokrat burjuvaların sosyalist kaleleri içten fethetmeleri karşısında diz çöktüler. Emperyalist-kapitalist sistemin içinde kendilerine gelecek aradılar. Ve sonuçta hem gelecekleri ve hem de hayalleri yok olup egemen burjuva sisteminin ideolojik, siyasal ve kültürel bir parçası haline geldiler.

Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürekliliğine inanan Marksist-Leninist-Maoistler ise, yaşanan gerilemelere, kaybedilen mevzilere ve tüm olumsuzluklara rağmen, süreci doğru çözümleyip, sınıf savaşımındaki ısrarlarını sürdürdüler. Yakın tarihimizde Peru'daki devrimci çıkışın, bugün Nepal'deki iktidar yürüyüşünün ve yine Filipinler'de, Hindistan'da, Brezilya'da vb. bir çok ülkede Maoistlerin yürüttükleri devrimci savaşlar bu bilimsel çözümleyişin ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'in doğru kılavuzluğunun ürünüdür.

Çünkü MLM'ler tarihin düz bir hat değil, inişli-çıkışlı bir hat izlediği öngörüsüne sahiptiler. Proletaryanın iktidarı almasının kesin bir zaferin teminatı olmadığını, kesin zaferin teminatının proletarya diktatörlüğü altında da süren sınıf savaşımının varlığını bilerek, dolayısıyla ideolojik siyasal mücadeledeki uyanıklığı bir an olsun elden bırakmadan elde edilebileceğini Başkan Mao'nun talimatı ile öğrenmişlerdi.

Başkan Mao Çin'de sosyalizmin inşası sürecinde şunu tam bir kesinlikle ifade etmişti: "henüz kimin kazanacağı belli değil." Bu uyarı sosyalizmde sınıf mücadelesi hakkındaki bilimsel kavrayışın özlü ifadesidir. Nitekim Maoistler de tüm bu bilimsel çözümlemelere ve öngörülere rağmen kazandıkları mevzileri kaybettiler. Aradaki tek fark Maoistlerin kaybettikleri mevziler karşısında bocalamamalarıdır, ne yapacaklarını önceden öğrenmiş olmalarıdır. Kaybedilen mevzilerin süren sınıf mücadelesinin doğal bir sonucu olduğunu, sınıf mücadelesinin bitmediğini bilmeleri, sosyalizmin aldığı yenilgiden hareketle, sosyalizme karşı kapitalizmin "zafer"ini ilan edenlerin rüya gördüklerini haykırmalarıdır. Bu haykırış, bugün bir çok ülkede, yeni demokratik halk iktidarı için, proletaryanın kaybettiği mevzileri yeniden kazanması için devrimci savaş temelinde sürüyor.

Partimiz TKP/ML, dünyadaki siyasal gelişmelerin ülkemizdeki devrimci-komünist ve ilerici kitleler üzerinde yarattığı ideolojik, siyasal ve kültürel etkilerin boyutuna her zaman dikkat çekti. Bu gerçeklere, içinden geçtiğimiz sürecin zorluklarına dikkat çekmek var olan somut durumu doğru tanımlamaktan

başka bir anlam ifade etmez. Dahası somut görevler ancak somut olarak çözümlenecek bir sürecin ürünü olarak ortaya çıkabilir. Eğer parti "basitten karmaşığa doğru sınıf mücadelesinin her cephesinde pratiğe yönelmeliyiz, ortaya komünist bir inisiyatif çıkarmalıyız" diyorsa ve bunda ısrar ediyorsa; bu teorinin önemini küçümsediğinden değil, bilakis daha sağlıklı teorik tartışmalar için devrimci pratiğin yarattığı canlı, güven verici bir ortamın yaratılmasına duyduğu ihtiyaçtan dolayıdır.

Eğer parti "zayıflayan anti-emperyalist bilince yeniden ivme kazandırmanın koşulları bugün daha uygun" diyorsa, yanı başımızda emperyalist işgale karşı Irak halkının ortaya koyduğu can bedeli direnişin dünyada ezilenler cephesinde yarattığı siyasal etkinin gücünü görmesindendir. Bu yönde uluslararası planda demokratik platformlar üzerinden attığı mütevazı adımların partimize ve sınıf mücadelesine sağladığı yararları pratikte somut olarak yaşamasındandır. Dolayısıyla her militanımız açık, gizli tüm platformlarda, sınıf mücadelesinin tüm alanlarında, emperyalist işgali teşhir etmek, anti-Amerikancı söylemleri anti-emperyalist bilince dönüştürme görevi ile yüz yüzedir. Demokratik Halk Devriminin birincil görevlerden biri de başarmak zorunda olduğu anti-emperyalist mücadeledir. O halde demokratik halk devrimi uğruna mücadele eden her militanımız; emperyalist işgalin anti-emperyalist bir mücadele için yarattığı bu somut fırsatı iyi değerlendirme görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyadırlar. Ve yine militanlarımız kitlelerin ancak bu somut sorunlar üzerinden örgütlenebileceği gerçeğini bir an olsun unutmamalıdır. Unutulmaması gereken diğer iki önemli noktadan biri, ülkemizde giderek artan anti-Amerikancı öfkeyi, anti-emperyalist bilince dönüştürme görevi; ikincisi de Irak halkının direnişiyle bir kez daha açığa çıkan kitlelerin yaratıcı gücün güvenme bilinci. Elbette ki, bugün Irak sokaklarında direnişe esas olarak yön veren güçlerin politik çizgileri bizim için her yönüyle açık ve nettir. Bu, var olan gerçeğin altını çizmemize engel değildir.

Burada dikkat çekmeye çalıştığımız; emperyalistlerin istemediği hiçbir değişimin olamayacağını, anti-emperyalist mücadelenin ve dolayısıyla sınıf mücadelesinin tarihe karıştığını iddia eden tüm anti-MLM tezlerinin Irak sokaklarına gömülmesi gerçeğidir. Bu döne döne görülmesi gereken, gösterilmesi bir görev olan gerçek bir olgudur. Çünkü, bunları görmek bugünkü sübjektif gücümüze bakmadan kitlelerin yaratıcı gücüne güvenmektir. Tüm dezavantajlara rağmen, dünyanın bazı bölgelerinde esen Maoist rüzgarın ülkemizdeki ayağını daha da güçlendirmek için özveride ve yaratıcılıkta sınır tanımamaktır; demokratik halk devrimindeki ısrarı sürdürmektir. Devrim yapmaya cüret etmektir. □

EYLEMLERİMİZ DEVRİM ÇAĞRISIDIR!

TMLGB Militanlarından İllegal Sokak Gösterisi

3 Şubat tarihinde Okmeydanı Piyale Paşa otoyolu trafiğe kapatılarak Dersim'de şehit düşen yoldaşlarımız **Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel** ve **Cafer Kara** yapılan korsan gösteride anılmıştır. Gösteride "**Dersim Şehitlerinin Hesabını Soracağız"** pankartını açan militanlarımız parti sloganlarıyla illegal kitle gösterisini başarıyla tamamlamıştır.

GENÇLİK GELECEKTİR!
İSYANI DÖRT BİR TARAFA YAY!

CÜRET ET Kİ YÜRÜYÜŞÜN ÖNÜNDEKİ ENGELLER AŞILABİLSİN

6 Mart Pazar günü Dünya Emekçi Kadınlar gününü kutlamak için Saraçhane'de, Beyazıt Meydanı'nda basın açıklaması yapmaya çalışan ilerici, devrimci güçlere yapılan vahşi saldırılar, "AB demokrasisi" hayallerine kapılanların boş hayaller peşinde olduğunu **bir kez daha** gösterdi. Bir kez daha düzen karşıtı olmanın, somut talepler uğruna meydanlara inmenin, ezilenlerin safında yer almanın diktatörlük tarafından "hoş" karşılanmayacağı/karşılanamayacağı görüldü. Devletin kimin devleti olduğunu, ilerici, devrimci güçlerin izleyeceği rotanın **ne** olması gerektiğini bu küçük deneyim, gerçekçi çözümlemeler yapmak isteyenlere bir kez daha göstermiştir.

Yıllardır bu devletin emperyalizmin bir parçası olduğunu; bu sömürü çarkının, bu talan düzenin efendilerinin gerçekte emperyalist devletler olduğunu açıklıyoruz. Devrimci dinamikleri parçalama, ezme, sindirme politikası ile varlığını devam ettirebilen devletin, üstelik AB emperyalistlerinin yardımı, teşviki, yönlendirmesi ile halk için demokrasi getireceğini düşünenler gerçeklerin acı veren duvarına çarpmaktan kurtulamazlar/kurtulamamışlardır. Demokrasi ne AB'nin sunacağı yardımda ne de devletin çarklarındadır. AB'nin ve devletin demokrasisi direnenin kafasına inen cop, işçinin sömürülen emeği, köylünün artık ekmekte dahi zorlandığı toprağına harcadığı karşılıksız çiledir... Emekçi kadınlar gününde gerçekleşen saldırıdır; coplardan kaçan, biber gazından soluyan, yaralanan her bir göstericinin karşısındaki ne ise odur… Bu demokrasi tüm halka uygulanan diktatörlüktür ve Türkiye'de bu, faşizmdir.

Somut olan, halkın kendi deneyimine bakarak rahatlıkla görebileceği şey, bu faşist diktatörlüğün emperyalizme ekonomik, siyasi ve askeri olarak uşaklık yapmakta hiçbir zaman sınır tanımamış olmasıdır. Emperyalist tekellerin çıkarları için ezilenlere düşmanlık yapmalarıdır. Demokratik hak ve özgürlükler için verilen mücadelelere karşı-devrimci şiddet uygulamakta tereddüt etmemeleridir. Bilmek gerekir ki Saraçhane ve Beyazıt Meydanı'nda en doğal ve meşru hakkını kullanmaya çalışan devrimcilerin bedenlerine inen sopalar, emperyalizmi ve işbirlikçilerin çıkarlarını korumanın simgeleridir. Şiddet ve zor; asimilasyon ve inkar faşist Kemalist diktatörlüğün üzerinde yükseldiği zemindir. Ama, varlığını buna borçlu olan faşist Kemalist diktatörlüğün geleceği Mussolini şefliğindeki İtalyan faşizminin, Alman Nazizminin geleceğinden farklı olmayacaktır. Tüm mesele bu geleceği hazırlayacak olan komünist iradenin inisiyatifinde gereken örgütlülüğü, o devrimci iradeyi açığa çıkarıp harekete geçirmektir. Bedenlerimize sıkılan kurşunlara tepemize inan coplara karşı, yaşamın her alanında basitten karmaşığa doğru devrimci şiddet örmektir. Bugün devrimci militanlığın ölçütü; her türlü zulme direnmek, bedel ödemede ve ödetmede asla tereddüt etmemektir. Her TKP/ML militanı süreci bu bilinç ve sorumlulukla karşılamalıdır. Baskıya, sömürüye, zulme karşı yükselen her sese sesini katmalıdır. Yalnız sesini katmamalıdır; aynı zamanda sessizlerin sesi ve sessizlerin harekete geçirilmesi için öncü misyonunu yerine getirmelidir.

Devrimci militanlık, öncülük misyonu elbette nesnel koşulların doğru bir incelemesini, kavranmasını da gerektirir. Başarılı olmak için kitlelerin hangi yönde hareket ettiğini, siyasi sürecin esas özelliklerini, hareketimizin kapasitesini göz önünde bulundurmalıyız. Taşıyacağımız eşyanın niteliği hakkında bilgimiz olmadığında, o eşyaya zarar verme olasılığımız, o eşyayı başarıyla taşıma olasılığımızdan kat be kat yüksektir. Mevcut durağanlık, yetersizlik bizlerin bir şey yapmamasına yol açıyorsa burada **kesinlikle** beklentilerimizin nesnel sürece denk düşmeyen yanları olduğu sonucuna varmalıyız. Beklentilerimiz nesnel sürece göre ileride ya da geride ise bu, sonuçta bizdeki hareketsizliğin, bir şey yapmamanın gerekçesi haline gelir. Bu da devrimci militanlığın zayıflaması, gerilemesini beraberinde getirir; sonuçta öncülük görevi sınırlanır ve esas olarak kaybolur. Öyleyse devrimci militanlığı kendi kavrayışımızda çözümleyeceğiz ilkin… Devrimci hareketin içinden geçtiği süreç bu sorgulamaya ihtiyacımız olduğunu göstermeye devam ediyor.

Bir hareketin gelişim süreci bu türden bir seyri mutlaka içerir. Hareketin diyalektiği hakkında bilgili olanlar devrimci yönde hamlelerin niteliğini ve gereğini tayin eder ve harekete bu açıdan katkıda bulunurlar; bilinçli davranırlar. Tüm hareketlerin seyrindeki bu özellik mutlaka kendi önderlerini, devrimcilerini, bilinçli öğelerini, itekleyici yanlarını da yaratır.

Bunu genel olarak halk kitlelerinin sürecinde de gözlemleyebiliriz. Halk kitleleri de bir şeyler yapmayı kavrayana kadar sinir bozacak kadar atıldır; sessizdir; kahreden bir duyarsızlık içindedir. Ancak tarih göstermiştir ki bu **hep geçici** olmuştur. Halk kitleleri önünde sonunda yaşam koşulları ile bir hesaplaşma içine girerler; onları esarete mahkum eden devlet ile hesaplaşma sürecine girerler. Yaşadığımız son gelişmeler bizlere bu konuda aydınlatıcı fikirler sunmaktadır. Köylülerin, işçilerin, hak talep eden farklı kesimlerin bir şeyler yapma çabasında olduğunu görüyoruz. Bunlar henüz geri, esas olarak örgütsüz, dağınık, sonuçta sisteme tabi hareketlerdir. Ancak bu küçük hesaplaşmalarda görülmesi gereken esas şey mevcut yönetilme durumundan hoşnut olunmadığıdır. Dün tek başına iktidar olacak kadar oy alan parti bugün **istenmeyen** parti durumuna sürüklenmekte; dün halkın maruz kaldığı sömürünün, zulmün hesabını soracaklarını ifade edenler bugün kitlelere "haddini bildirme" yarışına girmiş durumdalar. Peki her defasında bu neden yaşanmakta?

Çünkü, nesnel koşullar, yani TC'nin içinde bulunduğu ekonomik kriz, yönetmedeki zaaflı durumu her zaman açığa vurmuştur; bu durum emekçilerin, ezilenlerin ekonomik, demokratik, siyasi taleplerine karşı onu şiddet ve zora yöneltir; bu da karşı zoru örgütlemenin zeminini ve ezilen yığınların hoşnutsuzluğunu büyütür. Bugün de yaşanan budur. Ve bundan dolayı da en barışçıl gösteriler, en masumane istemler karşılarında eli coplu kolluk güçlerini, faşist yasaları uygulayan mahkemeleri görüyor.

Ama bunlar da sökmeyecektir. Bunların sökmeyeceğinin işaretlerini **direniş mevzileri** veriyor. Bu işaretleri büyük bir ateş topuna dönüştürmek için her şeyden önce haklılığımıza inanmalı, kitlelerin gücüne güvenmeliyiz.

O kitlelerin gücü, komünistlerin önderliğinde bugün Nepal'de Yeni Demokratik Halk Diktatörlüğü'nün doğuşunu müjdeliyor. O kitlelerin gücü yanı başımızda emperyalist işgalcilere Irak sokaklarını dar ediyor. Latin Amerika'nın çeşitli ülkelerinde kitle eylemlerinin öfkesinden ötürü hükümetler geri adım atıyor, uluslararası kurumlar toplantılarını ertelemek zorunda kalıyor. Brezilya'da topraksız köylüler işgal ettikleri topraklarda kalmakta ısrar ediyor, hükümet buna boyun eğmek zorunda kalıyor. Avrupa'da çeşitli dönemlerde farklı hedeflere karşı yürütülen eylemliliklerin benzer sonuçlarına da tanık olduk. Kısacası, kitleler insanlık tarihinin her ileri atılımında söz sahibi olmaya devam ediyor ve bu olmadan ileriye doğru bir gelişim söz konusu olamaz. Bu güce **sadece** kitleler sahiptir…

Ülkemizde ise işçi sınıfının küçük bir bölüğü İzmit SEKA'da sergilediği direnişle IMF'nin özelleştirme politikasına, karşıt cepheden itiraz etmekte, sınıfın diğer üyelerine de direniş çağrısı yapmaktadır. Sendikaların tüm uzlaşmacı tutumlarına, işçilerin sahip olduğu bugünkü bilinç düzeyine rağmen bu böyledir. İşbirlikçi AKP'nin başı Tayip ERDOĞAN'ı ve her dönemin adamı, hükümet sözcüsü Cemil ÇİÇEK'i SEKA direnişine karşı pervasızca açıklamalara iten de bu korkudur. Nitekim, bu korku TÜRK-İŞ yönetimini de harekete geçirmiştir. Tabi ki bir işbirlikçi sendikanın bu hareketi, daha gelişkin ve ileri hareketlenmelerin önünü kesmeye dönüktür. Tekel ve diğer iş kollarında SEKA direnişini sahiplenme ve destekleme konusunda ortaya konulan irade, yalnız egemen sınıfları değil, bunların rolleri egemenlere koltuk değnekliği yapmak olan sendika bürokratlarını da telaşlandırmıştır. Ve şimdi herkes rolüne uygun hareket ediyor.

IMF'nin dayattığı acı reçetelerin sonuçlarının daha derin bir biçimde hissedildiği, yoksulluğun, işsizliğin daha da arttığı ve işçi sınıfı cephesinde hoşnutsuzlukların yükseldiği, bir eyleme dönüştüğü bugünde sınıf bilinçli işçiler örgütlenmelerini daha da sağlamlaştırarak, bu somut duruma uygun pratik adımlar atmak için hızlanmalıdırlar. Böylesi dönemlerde mevcut alanları örgütlemek, hoşnutsuz olan kesimi harekete geçirmek, harekete geçenlerle ilişki kurmak, kurulan ilişkileri uygun mekanizmalarla düzenli hale getirmek için önemli fırsatlar sunuyor. Bu fırsatları iyi kullanmalıyız. Sahip olduğumuz olanakları iyi değerlendirirsek, yeni güçler, yeni olanaklar açığa çıkarmamak için hiçbir neden yoktur.

Böylesi dönemlerde pratiğe **daha çok** yönelmeliyiz. Çünkü pratik, eksikliklerimizi görmek ve gidermek için bize fırsatlar sunuyor. Çünkü pratik, bilinç düzeyinde değişim yaratmaya, zihinlerdeki tabuları yıkmaya ve sorunların nedenleri ve çözümleri için yeni yeni sorular sormaya yöneltir. Bundan dolayı direniş mevzilerinde yer alan her sınıf üyesi, direniş boyunca örgütlülüğün ve örgütlü olmanın kendisine yüklediği görev ve sorumlulukların ağırlığını daha iyi görür. Kendi gücünün farkına varır.

Bu durum devrimci militanlar için de geçerlidir. Şu açık ki, pratiğe dönük hamleleri zayıf, soru sorma ve çözme iradesine sahip olmayan biri

militan değildir. **Militan olmayan bir duruşun getireceği zarar kesinlikle kişinin kendi mahvoluşu ile sınırlı kalmaz**; çevresine, hareketin kendisine, kitlelerin yürüyüşüne de zarar verir. Bizleri oportünizme, revizyonizme karşı **amansız** olmamız gerektiği konusunda uyaran önderlerimizin, ustalarımızın dikkat çektiği nokta, bu konuda her zaman burası olmuştur. Bizler için sorun hiçbir zaman kişilerin kendi mahvoluşu olmamıştır; bizler için sorun olan her zaman kitlelerin yürüyüşü olmuştur; bizi kişilere karşı duyarlı yapan tek şey de budur. Bunun bilincinde olmanın yolu militan duruşu gösteremeyen, hata yapmaktan korkan, yürüyüşe durağanlık katan her iradeye karşı mücadele etmekten geçer. Bunun olmadığı yerde durağanlık, durağanlığın olduğu yerde çürüme vardır. Bu ancak, canlı bir pratik ve sorgulama gücüyle aşılır. Tehlikelere karşı uyanık olmalıyız. Ve bu tehlikelere karşı ideolojik, siyasal ve örgütsel olarak kendimizi daima yenileyerek silahlandırmalıyız.

Mart, Nisan ve Mayıs ayları hem partimiz ve hem de enternasyonal proletarya için önemli tarihi günleri içermektedir. 24 Nisan partimizin kuruluşu, 18 Mayıs önderimiz İ. KAYPAKKAYA yoldaşın katledildiği gündür. Yine bu aylarda onlarca yoldaşımız şehit düşmüştür. Partimizin kuruluşunu kutlamak, başta önderimiz İ. KAYPAKKAYA olmak üzere tüm şehitlerimizi adlarına yaraşır bir şekilde anmak için sürecin ihtiyacına yanıt olacak militanlık ve yoldaşlık bilinciyle hareket etmeliyiz. Bulunduğumuz her alanda gücümüze uygun pratiklere yönelmeliyiz. Elimizde var olan propaganda ve ajitasyon araçlarını en iyi şekilde kullanmalıyız. Bu aylar aynı zamanda kendimizi ve güçlerimizi sınamak, yoldaş olmanın, yoldaşların anılarına sadık kalmanın bize yüklediği görev ve sorumlulukları kavramanın neresinde olduğumuzu anlamak bakımından bir sınav niteliği taşıyor.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününü kutlamak için Beyazıt Meydanı'nda toplanan devrimcilere karşı düşmanın sergilediği vahşi tavır, bu aylarda geliştireceğimiz devrimci hamlelere karşı düşmanın nasıl bir politika izleyeceğinin mesajını da içeriyor. Yine kolluk güçlerinin sergilediği vahşi tavırları savunan hükümet sözcüsü Cemil Çiçek'in SEKA işçilerine "ya sunulanı kabul ederisiniz ya da kolluk güçleri devreye girer" anlamına gelen açıklamalarının aynı döneme denk gelmesi tesadüfi bir gelişme değildir. Diğer bir ifadeyle, Beyazıt Meydanı'nda sıkılan gazlar, şuursuzca inen coplar, SEKA direnişini sürdüren işçilere de verilen bir gözdağıydı. AKP hükümet sözcüsünü açıklaması da bunun somut ifadesidir.

Bu tehditlere, bu saldırılara direnmek bir **haktır**. Ve bu hakkımızı kullanmakta asla tereddüt etmemeliyiz. **Direnme hakkı, aynı zamanda kendini aktif olarak savunma ve saldırı hakkını da içerir.** Bizi sindirip yok etmeye çalışanları yıpratıp yok etmek için her türlü mücadele aracını kullanmalıyız. Sınıf savaşımı bunu gerektiriyor. Siyasal iktidara yürüme bilinci ve ısrarı bunu emrediyor. Bize düşen kazanmak ve başarmak için gerekenleri yapmaktır. □

İKTİDAR NAMLUNUN UCUNDADIR!

Partimizin Merkez Komitesi Siyasi Bürosu'nun "Parti ve Devrim Şehitleri"ni anmak amacıyla yayınladığı "Onlar Ki, Ölümü Hiçe Sayarak Birer Meşale Oldular, Yolumuzu Aydınlatan Şehitler Kervanına Katılmaya Adımızı Yazdırarak Sürdürüyoruz Kavgalarını" başlıklı bildiride "Bu bilinçle mücadeleye atılan komünistler ve devrimciler dünyanın bir dizi ülkesinde olduğu üzere ülkemizde de şu veya bu biçimde yaşamını yitiren binlercesinden oluşan bir şehitler ordusu vardır. Bu gittikçe büyüyen şehitler ordumuz devrimimizin en büyük teminatı ve en büyük itici gücü olma özelliğine sahiptir. Devrim yolculuğunda köprüleri yakma, geri dönüşü imkansız kılma ve hızı sürekli arttırma gibi fonksiyonları şehit yoldaşlara borçluyuz. Onlar yaşam ile olan bağımızı daim, gittiğimiz yolu aydınlık, ulaşacağımızı hedefi elle tutulur kıldılar.

"… Arkada bıraktıkları bizlere, en yalın mesajları "siz de sonuna kadar gidin!" oldu. Biliyorlardı ki, herkes sonuna kadar gitme iradesi gösterirse başaramayacağımız hiçbir şey yoktur. Bir başka emin oldukları husus, bayrağın yoldaşları tarafından yere düşürülmeden taşınacağı ve mutlaka düşman burçlarına dikileceğiydi."

"Partimiz TKP/ML çeyrek asrı aşkın süredir yüzlerce kahraman evladının canını feda ederek omuzladığı mücadeleyi giderek artan bir azimle sürdürmeye devam ediyor. Her şehit düşen yoldaşımız, zafere olan inancımızı, ideallerimize olan bağlılığımızı ve verilmiş sözlerimizi toprağa kazıyorlar. Onlar hepimize bölünerek çoğalıyor. Her mücadele neferi de o kadar şehit yoldaşının gücü ile yüklüdür artık. Bunun muazzam sorumluluğu ve gücü çağlayan bir potansiyel yaratıyor."

"…bu bilincin kuşanılması şehitlerimize karşı sorumluluklarımızı yerine getirmenin önkoşuludur. … onların özlemlerini yerine getirmek üzere onların adına da dövüşmek, onların adına da davranmayı bilmektir."

"Şehitlerimiz bize ölümsüzlüğü öğrettiler! Ölümü yenebilmenin hiçte zor olmadığını art arda kanıtladılar! Yaşamlarını devrim mücadelesine armağan ederek sonsuz bir yolculuğa çıktılar. Onlardan aynı görevi başarıyla yerine getirme görevini devralmış bulunuyoruz. Bunun için onlara verdiğimiz sözü bir kez daha yüksek sesle haykırmak ve uğruna şehit düştükleri menzile ulaşmak için adımlarımızı hızlandırmak zorundayız. Biliyoruz ki, o günü onlar da sağ kalanlarla birlikte duyumsayacaklar!" □

EYLEMLERİMİZ DEVRİM ÇAĞRISIDIR!

TKP/ML militanları **2 Şubat 2005** günü İncirlik Üssü'nde Partizan Öfkesi ile korku saldı.

Eylemin üstlenildiği bildiride faşizmin eylemimizi gölgelemek amaçlı dezenformasyonuna da yanıt verilmiş, eylemin amacı ve niteliği konusunda halkımıza açıklamalar yapılmıştır. Açıklamalarda ABD emperyalizmi ve uşak TC devletinin saldırganlığı teşhir edilmiştir. "**Parti ve Devrim Şehitlerini Anıyoruz, Irak Halkının Emperyalizme Karşı Mücadelesini Destekliyoruz. İran ve Suriye Halkları Başta Olmak Üzere Ortadoğu Halklarına Karşı Katliam Girişimlerinde İncirlik Üssü'nü Kullanmak İsteyen ABD Emperyalizmini ve Bu Katliamlara Ortak Olan/Olacak Olan Emperyalizmin Uşağı TC Faşizmini Uyarıyoruz**" başlıklı bildiride özetle;

"TC faşizminin, başta Kürt halkı olmak üzere, Türkiye halkı üzerinde estirdiği terör, katliam ve vahşet ortadadır. Daha dün 12 yaşında bir çocuğu katledenler bugün depremden zarar gören Kürt halkının protesto gösterisinin üzerine saldırmakta ve insanları tutuklamaktadır. Daha dün Türkiye Kürdistanı ve Karadeniz olmak üzere, gerilla mücadelesi verilen bölgelerde insanları katleden, ambargo ve göçe zorlayan TC faşizmi bugün de olanca azgınlığıyla halkımıza saldırmaktadır. İşçilere, öğrencilere, devrimci ve ilerici güçlere yönelik her türlü karşı-devrimci şiddeti uygulamakta, halkımız üzerinde terör estirmektedir. Üstelik bu terör AB üyeliği, demokrasi vb. palavraları ile beslenerek daha sinsi bir şekilde sürdürülmektedir."

"Irak halkı üzerine yağdırılan tonlarca bombanın, İncirlik üssünden kalkan uçaklarla gerçekleştirildiği ve yine ABD emperyalizminin bu üssü askerlerinin rotasyonu için kullandığı bilinmektedir."

"Yine son günlerde artan bir şekilde İncirlik Üssü'nün İran'a yönelik saldırıda da kullanılacağı ifade edilmektedir. Partimiz başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin ve onun uşağı olan TC faşizminin Ortadoğu halklarına yönelik tehditlerine kayıtsız değildir. … eylemimizin daha üst boyutta gerçekleştirilmemesi kimseyi yanıltmamalıdır. Partimiz hem Irak halkına yönelik katliamda kullanılan hem de Ortadoğu halklarına yönelik saldırganlıkta kullanılacağı ifade edilerek, Ortadoğu halklarının üzerine adeta 'psikolojik bir saldırı aracı haline getirilen, terör yuvası 10. Jet İkmal Üs Komutanlığı'na' yönelik daha güçlü ve etkili saldırılar gerçekleştirmeye muktedirdir" denmiştir.

Emperyalizmin ve faşist diktatörlüğün kabuslarının daha da büyütüleceğinin habercisi olan eylemlerimiz daha da sıklaşarak ve büyüyerek devam edecektir. Buradan bir kez daha ilan ediyoruz ki, çeşitli milliyet ve uluslardan emekçi halkımızın öncüsü TKP/ML ve ordusu TİKKO hesap soruculuğundan halkımızın endişelenmesine gerek yoktur. Ama emperyalizm ve onun yeminli uşakları siz korkmaya devam edin!.. □

REHBERİMİZ MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!
ÖNDERİMİZ İBRAHİM KAYPAKKAYA!
YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML!

ÇALIŞMA TARZIMIZ VE KÜRT SORUNU

Genç yoldaşlarımızın çalışmalarındaki yoğunluk devrimi gerekli kılan şartların yükselmesine paralel artmaktadır. Gerek öğrenci gençliğin özgün sorun ve talepleri, gerekse de diğer gençlik katmanlarının yaşadıkları sorunlar gençlik örgütlenmesinin gündemini sürekli işgal etmekte ve buna uygun önemli, gelişen, kitlelerle buluşan çalışmalara dönüşmektedir. Devam edegelen bu süreçteki gelişim seyrini mutlaka anlayalım ve derinleştirerek geliştirelim. Nedir bu seyir?

Her şeyden önce, "düşüncelerimizin kaynağı maddedir; maddi süreçtir" diyen bir felsefenin sahipleriyiz. Görmekteyiz ki, kendi hareket tarzımızda da gerçekleşmekte olan budur. Çalışmalarımız, bizim dışımızda var olan, bize rağmen gelişmekte olan maddi sürecin birer devamıdır; bu sürecin bizdeki yansımasıdır. Hiçbir devrimci çalışma kitlelerin yaşam gerçekliğinden, sınıf savaşımından ayrı oluşmamakta, gelişmemektedir. Her çalışmamızın nesnesi dışımızdaki maddi süreçtir. Çalışmalarımızın niteliğini belirleyen esas öğe de çalışmalarımızın nesnesi ile olan ilişkimizdir. Ancak bu ilişkinin olumlu bir düzeyde bulunmasından sonra çalışmamızın kendisi bir değer taşımakta, başarılı olma sahasına girebilmektedir.

Hakkında bilgi sahibi olduğumuz, niteliğini kavramakla birlikte değiştirmeye başladığımız her şey maddi süreçten gelmekle beraber, aynı zamanda bizlerin elinde değişime de uğramaktadır. Bu değişimin gerçekleştiği yer yukarıda değindiğimiz seyrin sonucudur; çalışmalarımızın ürünüdür.

Çalışmalarımızın seyri böyledir; yani öncelikle dışımızdaki gerçekliği bir şekilde izliyoruz, anlıyoruz, devamında, bu gerçekliği değişikliğe uğratmak, kitlelerin çoğunluğunun istediği/çıkarına uygun olduğu yönde başkalaştırıyoruz… Politik çalışmalarımızın, devrimci faaliyetimizin seyri budur. Bu genel seyri farkında olarak ya da olmayarak gerçekleştiriyoruz. Sınıf bilinçli, komünist gençler bunu bilerek uygularlar; çalışmalarını bu seyir içinde değerlendirirler.

Hangi sorunu, hangi düzeyde ve hangi biçimde çalışmalarımızın nesnesi haline getiriyoruz? Halk kitlelerini ilgilendirmeyen, onlardan çıkmayan ve onların yaşamlarında değeri olmayan hangi anlayışı, hangi politikayı, hangi sloganı savunabiliriz? Bizim çalışmalarımızın üzerine oturabileceği böyle bir gerçeklik mümkün müdür? Elbette ki değildir.

Genç yoldaşlarımız sorunları maddi sürecin içinden çıkarmakta, bunları incelemekte ve çalışarak değişikliğe uğratmaktalar. Bunu yaparken kendilerinde, ortak iş yaptıkları kesimlerde, halk kitlelerin bilincinde kendiliğinden ya da sistemli bir şekilde var olan "ukalalıkların" "ben bilirim"lerin de çözümlemelerini yapmakta ve bunlarla hesaplaşarak kitlelerin her defasında başardıkları ileri hamleleri kendi dünyalarında gerçekleştirmekteler. Bakış açımızın temeli budur.

Kitlelerden yalıtık devrimci fikirler savunduğunu iddia edenler, sadece çok şey bildiğini sanan, bu bildikleri ile bir adım dahi ileri gitmeyi başaramayan ukala aydınlar olabilir. Tarihte bunların çokça yaşadığını biliyoruz; ama hiçbirinin kitlelerin yürüyüşüne taktir edilebilir bir değer katmadığını da çok iyi biliyoruz. Bu türün çok çeşitli biçimleri vardır. Yenilgi ve devrimci çalışmaların zayıf olduğu süreçlerde bunlar oldukça revaçta olurlar; kuşkusuz ki kitlelerin sessiz oldukları

zamanlarda taktir edilebilir bir faaliyetleri olmasa da, kitlelere rağmen devrimcilik yapanların sesi çok çıkar. Biz bunlarla aramıza kesin bir ayrım çizgisi çekiyoruz. Bu ayrım çizgisini her çalışmada, tekrar tekrar başarmakla yükümlü olduğumuzu da söylüyoruz.

Toplumsal hareketin bize rağmen mevcut olduğu ve geliştiğini kabul ettikten ve çalışmalarımızın da ancak bunların bir sonucu, ürünü ya da bunların çözücüsü olduğunu bilince çıkardıktan sonra geriye kalan sorun, çalışmalarımızın niteliğidir.

Kürt ulusunun ulusal baskıdan kaynaklı sahip olduğu ulusal direniş potansiyeline ve bunun ulusalcı karakterdeki hareketine yaklaşımımızı da yine bu bakış açısıyla irdeleyebiliriz.

Gençlik Birliğimiz halk gençliğinin sorunlarına, taleplerine, gerçekliğine yaklaştığında belirgin bir sorunla sıkça karşılaşmaktadır: Kürt Ulusal Sorunu. Ulusal sorun halk gençliğinin tayin edici sorunlarından biri olarak değerlendirilebilir mi? Çok açıkça görüldüğü gibi, halk gençliği bu sorun ile her bakımdan haşır neşirdir. O halde bu tayin edici ya da önemli bir yapıya da sahip olabilir.

Partimizin ulusal sorun hakkındaki politikası bugün genç yoldaşlarımız tarafından kitle çalışmalarında etkin bir biçimde uygulanmaya çalışılmaktadır. Neleri savunmaktayız? Kürt halk gençliğini hangi saflarda mücadeleye çağırıyoruz? Kürt halk gençliğini dar-milliyetçi yaklaşıma karşı neden uyarıyoruz? Türkiye'deki diğer ulus ve azınlık milliyetlerden gençleri şovenizme karşı neden harekete çağırıyoruz?

Ülkemizde Kürtler bir ulus oldukları halde kendi dillerini özgürce kullanamamışlardır; kendi geçmişlerini unutmak, yok saymak zorunda bırakılmışlar, geri bir toplum oldukları gerekçesiyle aşağılanmışlardır. Devletin, üzerine inşa olduğu toplumsal özellikler Kürt ulusunun genel özellikleri ile çeliştiği oranda Kürtler sistem dahilinde, sistem içinde varolabilmenin, kazanım elde etmenin, gelişip güçlenmenin yolu olarak kendi gerçekliğini ret etmek sürecini yaşamak durumunda kalmıştır. Kendini ret etmek, kendini bilmemek, başkası olmaya yönelmek gerçekte başarısız kalmaya mahkum olmak demektir. Kürt halk gençliği bu gerçekliği yaşamış, yaşamakta ve yaşamak zorunluluğuna karşı çıkmaktadır. Bizleri Kürt ulusal sorunu ile sıkça karşı karşıya getiren zemin, yani maddi süreç budur.

Kürt halk gençliğinin mevcut gerçekliğe karşı çıkması ve ulusal bir bilince yönelmesi elbette kaçınılmaz, devrimci bir eylemdir. Bizim yapmamız gereken ise bu soruna temel yaklaşımımızı sunmak ve devrimci eylemi en ileri seviyeye yükseltmektir.

Bilinmelidir ki, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını savunmak demek, Kürtlerin ayrı bir devlet kurmak hakkını savunmak demektir. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesi biz komünistlerin savunduğu temel ilkelerden biridir. Bu ilkeden mahrum olanların bu konuda oportünist bir hat izleyeceklerini; ya şoven (ezen ulus burjuvazisinin politikası) ya da dar-milliyetçi (ezilen ulus burjuvazisinin politikası) olacaklarını savunuyoruz. Gerçeklere baktığımızda iki yaklaşımın da güçlü bir şekilde var olduğunu ve hemen tüm devrimci hareketleri etkilediğini görürüz.

Ezen ile ezilen arasındaki çatışmanın ulusal sorundaki yansımasını anlamak ve doğru bir hat izlemek için Kürt ulusal hareketinin niçin ve hangi amaçlarla

savunulacağı ve yine niçin ve hangi amaçlarla savunulmayacağı önceden belirlenmelidir.

Ayrı ve bağımsız bir Kürdistan kurmak, diğer parçalardaki ulusların olduğu gibi Türkiye sınırları içinde yaşayan Kürt ulusunun da bir hakkıdır. Bu hak tam da Kürtlerin bir ulus olmasından kaynaklıdır. Bununla birlikte "bu hak mutlaka uygulanacaktır", "uygulanması gereklidir" ya da "bırakalım ulus iradesi kendiliğinden ortaya çıksın" gibi bir düşünceyi de asla savunmuyoruz ve kesinlikle doğru da bulmuyoruz. Kürt halk gençliği şunun farkında olmalıdır; bu konuda ortaya konacak herhangi bir irade ya ezenlerin ya da ezilenlerin çıkarına bir gelişim, kazanım olacaktır. Ayrı bir Kürt devletinin kurulması Kürt halkının kurtuluşuna bir destek sunabileceği gibi, aksi yönde bir etki de yapabilir.

Kimlerin kazanmasını istiyoruz? Kesinlikle Türkiye'deki bütün halkın.

Kimlerin kazanmasını istiyoruz? Kesinlikle Kürt halkının.

Kimlerin kazanmasını istiyoruz? Kesinlikle Kürt halk gençliğinin.

Bu soru ve yanıtları çözüme yönelik tavrımızın niteliğini belirleyecektir. Ki çözümün gerçek bir çözüm olabilmesi, ancak yeninin, devrimci olanın dolayısıyla halkın çıkarına tümüyle uygun olmasına bağlıdır.

Çözümün gerçek bir çözüm olabilmesi için, her ulustan halkın kendi efendilerine, kendi egemenlerine, kendi burjuvalarına değil, tümüyle işçi ve köylü kitlelerinin birliğine dayanması, kendi çıkarlarını savunması gerekir. Gerçekte bir ulusun kaderini belirleyecek olan da, burjuvaların, "ben bilirim"cilerin iddialarının aksine o ulusun işçi ve köylü kesimleridir. Bu kesimler kendi burjuvalarına boyun mu eğecekler yoksa kurtuluşu kendileri sağlamak üzere ayağa mı kalkacaklar? İşçi ve köylü kesimlerin bu konuda vereceği karar belirleyici olacaktır; ya burjuvazinin peşinden gidecek ve onun sömürü dünyasının bir parçası, ama sadece ezilen bir parçası olacak ya da kendi egemenliğinde sömürüsüz bir dünyanın inşasına girişecektir.

Ulusal soruna bakış açımızın temeli budur; biz komünistler Kürtlerin her nasıl olursa olsun devlet kurmasını değil, işçi ve köylü temel ittifakına dayanan bir devlete sahip olması gerektiğini savunuyoruz. Bunun hangi biçimlerde mümkün olduğuna ancak somut şartlarda karar verilebilir. Eğer, girilecek yönelim, yürütülecek çalışma Kürt işçi ve köylülerinin Türkiye'de yaşayan diğer işçi ve köylülerden ayrışmasına, kopmasına neden olduğu halde işçi ve köylü egemenliğine giden bir yolu açmıyorsa, orada halkın çıkarına uymayan bir süreç vardır. Kürt halk gençliği ulusal harekete yaklaşımda bunu esas eksen almalıdır. Kürt halkının da diğer halklar gibi kurtuluşu sınıfsal kurtuluş mücadelesinden geçmektedir. Hangi burjuvazinin sömüreceğine karar vermek bir kurtuluş yolu değildir; olamaz da. Kürt halkı diğer ulus ve ulusal azınlıklardan halkla birleşmek yönünde bir tavır içinde olmalıdır; gerçek yaşamda yaşanan da budur. Kürt ya da Türk işçiler ve köylüleri aynı politikaların sonucu olarak yoksul ve aç iseler bu onların bir arada olduklarına, aynı saflarda bulunduklarına işaret eder.

Genç yoldaşlarımız Kürtlerin sorunlarına, taleplerine özel bir önem vererek son derece doğru bir iş yapmaktalar. Bunun gelişmesi için daha fazla yoğunlaşmak gerektiği de açıktır.

Çalışmalarımızı incelediğimizde önem verilemeyen, eksik kalan bir yan

sürekli karşımıza çıkmaktadır. Kürt halk gençliğinin talepleri, sorunları irdelenirken, bunların sınıfsal özellikleri büyük oranda ihmal edilmektedir. Oysa sınıfsal özellikler ihmal edildiğinde oportünizme düşmek kaçınılmaz hale gelir; diğer ulus ve azınlık milliyetlerin hem kendi sorunları temelinde bir araya gelmeleri ve hem de ihmal edilmemesi gereken ulusal sorun hakkında duyarlı hale getirilmeleri devrimci politikayla bilinçlenmeleri açısından ihmale gelmez bir görevdir. Bu pek az işlenmekte, değerlendirilmektedir. Kürt ulusal sorunu sadece Kürtler açısından ele alınıyorsa, görev salt bu halk kesimlerinin sorunu olarak işleniyor ve değerlendiriliyorsa, oportünizm yaklaşımlarımıza en azından gizli bir şekilde hükmediyor demektir. Çünkü bu, sorun esas olarak kitlelere rağmen bir sorun olarak değerlendiriliyor demektir. Bu, aynı zamanda sorunu belirli bir kesimle darlaştırmak ve çözümü de olanaksızlaştırmak anlamına geliyor. Ulusal sorun ile ilgili olarak UKKTH'nın savunulması kesinlikle yeterli değildir; komünistler aynı zamanda çözüm yöntemini de doğru bir şekilde, kitlelerin, yani tüm halkın çözüme katkısını sağlayarak oluşturmalıdırlar. İşte oportünizm, yukarıdaki ifadelerimizle kitlelere karşı ukalalık, ben bilirimcilik burada oluşmaktadır, burada gelişmektedir. Genç komünistler bu konuda da gerekli uyanıklığı, çabayı ve çözümü ortaya koymalıdır.

Kitlelerin sorunun çözümüne katılmalarını sağlamak, maddi sürecin çözümlenmesi üzerinden geliştirdiğimizi ifade ettiğimiz teorimizin ve politikamızın doğall bir sonucudur. Calısma tarzımızda politikalarımızın kitlelere dayanması, kitlelerin elinde bir silaha dönüşmesi kaçınılmaz bir sonuç olmak durumundadır; eğer çalışma tarzında ukala bir yaklaşıma sahip değilsek...

Başarılı olabilmek için üzerinde çalışılacak malzeme bilinmelidir. O halde bu konuda da her kesimden kitlelerin soruna bakışı açığa çıkarılmalıdır; kitlelerin konu hakkındaki genel seviyesini öğrenmek için onların bu konudaki eğilimlerini, taleplerini, sorunlarını, beklentilerini de öğrenmek üzere onlarla iç içe bir çalışma yürütmeliyiz. Bunu yaparak işçilerin, köylülerin ve diğer halk kesimlerinin kendi yazgılarını kendi ellerine alabileceklerini de onlara gösterme olanağını sağlamış olacağız. Partimizin her sorunu kitlelerin çoğunluğunun çıkarına uygun olarak ele aldığını, kitlelerin düşüncesine, eğilimine, taleplerine ve beklentilerine bu nedenle ihtiyaç duyduğumuzu onlara göstermeliyiz. Komünistler fikirlerini, uygulamaya soktukları politikaları kitlelere rağmen savunmaz, ileri sürmezler. Dolayısıyla; gençlik birliği üyelerimiz hemen, bulundukları hemen her yerde çalışmalarını bu yönde de geliştirmeli ve çeşitli biçimlerde ve noktalarda tüm halk gençliğinin çözümleyici güç olması yönündeki hareketini geliştirmelidir.

Unutmayalım ki, amaçlarımız büyük, karmaşık ve zorludur. Halk gençliğinin hemen bu işlere sarılacağını elbette beklemeyeceğiz; beklemek bizim işimiz değildir; biz yaratmakla yükümlü kıldık kendimizi; sabırla ve inatla ama kesinlikle militan bir duruşla politikalarımızda ısrar edeceğiz. □

İşçi Köylü Kurtuluşu'nu KİTLELERLE BULUŞTUR!
DEVRİM BİLİNCİNİ HER TARAFA YAY!

Tarih bize gösteriyor ki, bütün devrimcilerin –tabi, burjuva devrimcilerinin de- devrimci olmalarının başlıca nedeni; düşmanı küçümsemeye, mücadele etmeye ve zafer kazanmaya cesaret etmeleridir. Düşmandan korkanlar, mücadeleye cesaret edemeyenler, zafer kazanmaya cesaret edemeyenler ancak ödleklerdir; onlar ancak reformist ya da teslimiyetçi olabilirler; ama asla devrimci olamazlar.

Tarihi açıdan bakıldığında, bütün gerçek devrimciler, gericileri küçümsemek, gerici egemen sınıfları küçümsemek, düşmanı küçümsemek cesaretini göstermişlerdir; çünkü, halka yeni bir tarihi görev yükleyen o zamanın tarihi şartlar altında, eski sistemi yeni bir sistemle değiştirme zorunluluğunu görmüşlerdir. Değişim, gerekli olduğu zaman, karşı konulmaz bir hale gelir ve istensin ya da istenmesin er geç ortaya çıkar. Marks şöyle der: "İnsanların varlıklarını belirleyen bilinçleri değil, tersine, bilinçlerini belirleyen sosyal varlıklarıdır." Sosyal değişme zorunluluğu insanlarda devrimci bilinci ortaya çıkarır. Tarihi şartlar bir değişimi zorunlu hale getirmedikçe, hiç kimse, ne kadar çabalarsa çabalasın, keyfi olarak devrim görevi üstlenemez, ya da devrim yapamaz. Ama tarihi şartlar değişimi zorunlu hale getirdiği zaman, gerici egemen sınıflara karşı çıkmak cesaretini gösteren ve bu sınıfları kağıttan kaplanlar olarak görmek cesaretini gösteren devrimciler ve halkın öncü savaşçıları ortaya çıkar. Bu devrimciler, yaptıkları her işte daima halkın moral gücünü yükseltir ve düşmanın gururunu kırarlar. Bu, tarihi bir zorunluluktur; bu, sosyal devrimin kaçınılmazlığıdır. Devrimin ne zaman patlak vereceği ya da patlak verdikten sonra kısa sürede başarıya ulaşıp ulaşmayacağı, bir çok ciddi güçlükle, terslikle ve hatta yenilgiyle karşılaşıp karşılaşmayacağı vb.- bütün bu sorular, çeşitli özgül tarihi unsurlara bağlıdır. Ama, devrim sırasında ciddi güçlüklerle, tersliklerle ve yenilgilerle karşılaşsalar bile, bütün gerçek devrimciler, yine de düşmanı küçümseme cesaretini gösterirler ve devrimin zaferine olan inançlarını yitirmezler.

(ÇKP, Kızıl Bayrak Yazı Kurulu)

(Leninizm ve Modern Revizyonizm. Sayfa 156-157)